

Over Sjældet.

Fortælling af Friedrich. (Fortsettelse.)

Obersten, hvis Liv han havde reddet, tog ham sikkerlig gjerne igjen i sit Regiment.

Denne Beslutning modnedes mere og mere i ham, selv Tanken paa hans Fortælling bragte ham ikke til at vakte heri.

Han rejste sig langsomt, for at bringe den til Udførelse. Bort vilde han, bort for aldrig mere at vende tilbage igjen.

Moitfaarlig havde han sit Blik. Højt op paa Sjældet laa Oberburgstejn saasagt og smukt. Solen faldte sin Glans over den, som om den vilde vise ham den endnu engang i sin julde Herlighed.

Han saar sammen, — en Rante skød op i ham. Var han da ganske vis paa, at Oberburgstejneren havde sagt Sandhed? Han havde end anholdt hos ham om hans Datters Haand, og havde end tilskrevet ham den, saa var jo det ikke at begynde sig om, naar ikke Mojdil selv havde indvilget det; og at hun ikke havde gjort det, derom var han fuldt forvisset.

Han skulde have sloaet sig selv for Panden, fordi han havde givet sig til at fortovle! Hun kunde ikke opgive ham, ligesom han ikke opgav hende. Dybt trak han Vejret igjen; det, som havde sammenpresset hans Bryst, var med engang bristet.

Han traadte sig frem fra hans Bryst, han traadte at sole, hvorledes nu Kraft iulmede i hans Muffler, og han vilde sætte Alt ind for at vinde den Elskede.

Han saa sig spejden omkring. Havde blot Unterburgstejneren traadt op imod ham, for at skæmpe med ham! Han skulde ti Gange have kastet den hære Skikkelse i Marken.

Han maatte have været slagen med Blindhed. Naesten hver Aften havde han seet et svagt Lys brænde til langt ud paa Natten paa Oberburgstejn. At det ikke kom fra Bondens Bærelse, vidste han, thi han lagde sig tidligt til Ro. Han havde næret Frygt for, at Mojdil skulde være syg, men hun var frisk, og nu med engang vidste han, hvad det Lys betydede. Ud fra hendes Kammer var det, at det kom, fordi hun ikke kunde faa søve; hun havde maaste en svar Kamp at bestaa med sin Faders haarde Sind.

Nu Mod opfyldte ham. Han rev Hatten af Hovedet, og svingende den vilde han op til Oberburgstejn. Derpaa gik han videre. Fra Kirken tonede Døgelklang imod ham, men han var altfor opfyldt til at kunne gaa til Mønstret, han kunde nu ikke træde ind blandt Menneffene der. Havde Kirken derimod været tom, saa vilde han have gaaet derind og bedet sit Faderdøve.

Han gik ind i Gæstgivergaarden. Hvirrig drak han af den Vin, som blev ham bragt; han vilde fastholde det Mod, som igjorde hans Bryst.

Efter en kort Tids Fortløb kom hans Venner fra Messen, og spurgte ham forandret om, hvorfor han ikke havde været tilstede der.

„Jeg kom forsent dertil, — jeg saar sigjore det med min egen Samvittighed!“ udraabte han leende.

„Hansel, ved Du, at David har anholdt om Mojdil?“ spurgte Franz Steger ham.

„Ja, jeg ved det,“ svarede Hansel. Oberburgstejneren har hølydt fortalt det paa Kirkevejen.“

„Og det tager Du saa roligt?“ „Kan jeg forhindre det?“ „Jeg troede, at Du gjerne vilde have haft Mojdil. Til David er hun virkelig altfor god.“

„Mødte støj op i Kinderne paa den unge Karl, og han maatte tage sig sammen af sin Kraft, for ikke at forraade sit Hjerte.“

„Jeg holder ogsaa ud,“ forstrebte Pigen; jeg skulde have gjort det, om Du end ikke var kommen. Jeg har gennemlevet tunge Dage, og mangen tung Time forestaar mig endnu,“ fortsatte hun, idet hun grædende lagde sit Hoved op til hans Bryst. „Min Fader har et haardt og fast Sind, han giver ikke efter. Han har sagt mig, at naar jeg igjen stiger ned i Dølen, saa fører min Vej mig til Unterburgstejn, men den Vej slaar jeg aldrig ind paa, hellere styreter jeg mig ud for Klippen.“

saar henover til Oberburgstejn. Lyset, som han havde bemærket derborte allerede saamangen Aften, skinnede ogsaa nu gennem Nattens Dunkelhed. Forsigtig og sagte forlod han sit Kammer og Huset. Himmelen var klar, og Sneen lygte ham paa Vejen. I hastige Spring ilede han ned i Dølen, og derpaa ad en lidet besværet Sti steg han op til Oberburgstejn. Det var en lang og besværlig og derhos ved Nattetid farlig Vej; to Timer vare ikke tilstrækkelige for en poet Hjelddandret at tilbagelægge den i, men han tænkte ikke paa Tiden og endnu mindre paa Faren.

Bistnok snappede hans Bryst under den raske Oplygning efter Vejret, hans Muffler zittrede af Anstregelse, og Sneen perlede ham ned ad Panden; men det var ikke alene Anstregelsen, men den glade Sindsbevægelse, som lod hans Blod rulle saa hurtigt gennem Aarerne.

Han naaede op til Oberburgstejn. Der var stille deroppe. Kun med en spag Susen trak Vinden hen gennem Fyrretræerne. Forsigtig nærmede han sig Huset, og det zittrede i ham, da han endnu bemærkede Lysskjæret i Mojdils Kammer. Mon hun endnu var vaagen? Han traadte nærmere. Han tog en Haandsfuld Sne op og gjorde den til en Snebold; forsigtig kastede han den paa Ruden. En Skikkelse viste sig bag den, det var Mojdil. Sagte aabned hun Vinduet.

„Hansel, er det Dig?“ raabte hun sagte.

„Ja, Mojdil,“ svarede den lykkelige. „Bent lidt, jeg kommer, — bliu staaende hvor Du er, at min Fader ikke hører Dig.“

Nogle Minuter senere traadte Pigen ind af Huset.

„Jeg vidste, at Du maatte komme,“ sagde hun, da Hansel ilede hende indøde og stiniede hende i sine Arme.

Hun trak sig ikke bort fra ham, hun tilfød, at han kyssede hende. At de elskede hinanden, vidste de for Klar til dage, uden at de dog havde tilstaaet det for hinanden.

„Du er varm,“ sagde Mojdil; i Huset tør jeg ikke lade Dig træde ind, men kom hen i Kapellet, der ere vi i Ly for Vinden.“

Hansel sølte slet ikke, at han var bleven saa varm. Hans Hjerte slog saa hurtigt og frydefuldt. Atter trykkede han Pigen ind til sig.

„Nu frygter jeg Intet mere!“ udraabte han, medens de vandrede henimod Kapellet.

„Hvad har Du frygтет for?“ spurgte Mojdil.

„At Du skulde blive Unterburgstejnerens Kone. Jeg harte, hvorledes Din Fader fortalte paa Vejen til Kirken, at Du var forlovet med ham, og Du arbejdede paa Dit Udsyr. Det har skaffet mig en tung — tung Time.“

De vare nu naaede hen til Kapellet, og satte sig ned paa Stentrappen, hvor de vare i Ly for Vinden.

„Og det har Du troet? Saa liden Tillid har Du haat til mig?“ falbt Pigen ind, og i hendes Stemme klang der som en mild Bebrejdelse.

„Mojdil, det er altsaa ikke sandt?“ raabte Hansel. „David har altsaa ikke anholdt om Din Haand?“

„Jo, han har gjort det, og min Fader har givet ham sit Ord, men her for Guds Villeder har jeg svoret, at jeg aldrig bliver hans, og dette har jeg ogsaa sagt ham.“

„Mojdil, — Mojdil,“ afbrød Hansel hende, idet han omslyngede hende med begge Arme. „Min skal Du blive! Jeg er fattig, men jeg vil arbejde Dag og Nat for at svinge mig op, og jeg ved, at det vil lykkes mig! Nu, da jeg ved, at Dit Hjerte tilhører mig, nu frygter jeg Intet mere, og holder kun ud.“

„Jeg holder ogsaa ud,“ forstrebte Pigen; jeg skulde have gjort det, om Du end ikke var kommen. Jeg har gennemlevet tunge Dage, og mangen tung Time forestaar mig endnu,“ fortsatte hun, idet hun grædende lagde sit Hoved op til hans Bryst. „Min Fader har et haardt og fast Sind, han giver ikke efter. Han har sagt mig, at naar jeg igjen stiger ned i Dølen, saa fører min Vej mig til Unterburgstejn, men den Vej slaar jeg aldrig ind paa, hellere styreter jeg mig ud for Klippen.“

at vi ogsaa kunne komme andetsteds hen, end netop her.“

„David kommer her næsten hver Dag og samraader sig med Fader; jeg undviger ham,“ sagde Pigen. „Han haaber Dig og har et voldsomt Sind; naar han opdager, at Du kommer her til mig, saa lever jeg i Angst for Dig.“

„Jeg frygter ham ikke,“ gav Hansel muntert til Svar. „Han undgaar mig, siden jeg kastede ham overende i Kampen, thi han ved, at jeg er ham overlegen.“

„Han har et stygt Sind.“

„Var uden Bekymring,“ sagde Hansel og søgte at berolige sin Elskede. „Jeg kjender her hver Sti og hver Klippe, og mit Dje ser skarpt ved Nattetid. Juorjegen kommer jeg igjen til samme Tid, da lover Din Fader, saavel som David. Lyset fra Dit Kammer skal være mig Tegnet til, at det heroppe staar godt til, og at Du vender mig, og det kan ikke forraade os, thi Unterburgstejneren formaar ikke at se det. Nu, hold ud og tag Dig ikke for Nar af Din Faders haarde Sind, tvivle Dig kan han ikke, og jeg opgyver Dig ikke, om jeg ogsaa fik hele Dølen derfor.“

De to Elskende skiltes ad, og lykkelig vendte Hansel hjem igjen.

Tredje Kapitel.

Det var Lørdag Aften. Hansel havde aftalt en Sammenkomst med sin Elskede, og da hans Forældre havde begivet sig til Ro, forlod han Huset og begav sig afsted paa den besværlige Vandring.

Bistnok maatte han nu gaa en lang Omvej, men han vilde gjerne have gaaet ti Gange saa langt, for at træffe sammen med sin Elskede.

Dg rigeligt blev han ogsaa belønnet for sin mæssommelige Vej. Han traf sin Mojdil ventende under Klippen; hun tørrede Sveden af hans Pande og trykkede sig tæt ind til ham. Derpaa fortalte hun ham, hvorledes hendes Fader hver Dag trængte stærkere ind paa hende, for at formaa hende til at give Unterburgstejneren sin Haand, hvorledes han stedse blev haardere imod hende og havde truet med at ville forstøde hende.

„Hold ud!“ sagde Hansel, idet han søgte at berolige hende, da hun grad saa bittert. „Han forstøder Dig ikke, og om han ogsaa gjorde det, saa ved Du, hos hvem der er Bestyttelse at finde. Min Fader vilde med Glæde optage Dig i sit Hus.“

„Min Fader vilde gjøre mig arveløs,“ falbt Pigen ind.

„Mojdil, vilde det nu være en saa stor Ulykke?“ udbrød Hansel muntert. Eller tror Du, at jeg gjør Negning paa Oberburgstejn? Fra den Dag af, at Du bliver min, vil jeg alene drage Omfing for Dig, og sætte min Værelse i at folk siger: Hansels Kone har det godt, hun behøver ikke at være afhængig af Noget. Gjør Dig ingen Bekymring, og tag Dig ikke altfor nær af et truende Ord fra Din Fader. Jeg tænker, at naar Du holder ud, saa vil David ogsaa selv tilfidsi tabe Taalmodigheden og opgive Dig. Blødet siger ham allerede nu til Hovedet, naar hans Venner spørger ham om, naar Brylluppet skal staa. Jeg kjender ham ogsaa, han holder ikke længe ud paa saadanne Maade, dertil er han for overmøbig, og en vakker Dag gjør han en Ende paa Sagen og banker paa en anden Dør.“

Tvivlende rystede Mojdil paa Hovedet.

„Jeg skulde ønske ham al Lykke dertil, men han gjør det ikke,“ svarede Pigen.

„Og min Fader vilde heller ikke derved forandre sin Beslutning.“

„Noget Undt har jeg jo aldrig gjort ham,“ forstrebte Hansel. „Jeg er ham altfor ringe, og jeg kan jo ikke vrede paa ham, fordi han ønsker sin Datter højere op. Min Faders Gaard er gaaet tilbage, men naar han ser, at jeg arbejder den op igjen, naar han bemærker, at jeg ikke styret noget Arbejde, og det lykkes for mig, saa vil han have dette for Dje, thi han ved, at det er alene ved Jlid, at der kan opnaaes Noget.“

„Du kjender ikke hans haarde Sind, han gaar tilgrunde heller end han giver efter.“

Tiltrods herfor lykkedes det dog Hansel at berolige sin Elskede, thi Alt, hvad han sagde hende, var, hvad hendes eget Hjerte ønskede.

Det var allerede bleven sent, og han vendte hjem igjen. Himmelen var overtrukket men graa Skyer, som ikke lod Maanen trænge igjennem, men tiltrods herfor var det dog ikke mørkt, Sneen gjorde det lyst og lod ham se Vejen. Det begyndte at sne lidt. Han gik hurtigere. Endnu engang gjentog han i Tanken et hvert Ord, som hans Mojdil havde sagt til ham. Vejen gif i Begyndelsen gennem Skoven, men derpaa trak den sig ned over en brat staaende Affats imellem Klippeblokker. Han sagtede sine Skridt, thi han maatte tage sig ivare for ikke at faa Foden ned imellem Stenene.

Da var det, som om der i kort Afstand fra ham lignede, og det forekom ham, som om han samtidig fik et Slag paa Hovedet. Tumlende tilbage faldt han overende. I nogle Minuter laa han der bedøvet, derpaa rejste han sig op igj., men uden straks at kunne fatte, hvad det var foregaaet. Med Haanden greb han sig i Hovedet, der smertede ham, men han kunde ikke føle noget Sær.

Det var ham, som om han havde faaet et Slag, der endnu bedøvede ham noget. Hærdig til Forsvar saa han sig omkring, men han opdagede Ingen; det var stille rundt omkring ham. Ved Siden af ham laa hans Hat i Sneen; han tog den op, og nu først stod det klart for ham, hvad der var forefaldet; Hatten var gjennemboret. Ruglen, som var bestemt for hans Hoved, havde kun strejket dette og bedøvet ham for en kort Tid.

Han saa ikke sin Modstander. For første Gang i hans Liv greb en bange Hølelse ham. Han havde intet Vaaben hos sig. Hvert Øjeblik kunde han vente en anden Kugle affaldt mod sig fra et Baghold. Idet han tog sig sammen, satte han i fuldt Løb ned ad Straaningen. Han tænkte ikke paa, hvor let han kunde styrte om imellem Klippeblokkene. Lykten var ham imidlertid gunstig; i god Behov naaede han ned i Dølen. Nu havde han Intet mere at frygte.

Sneen faldt tætrere og tætrere. Langsomt steg han op igjen til sin Faders Gaard. Faren, som han med Rød og neppe havde undgaaet, havde lammet ham. Vejen blev ham tung.

I Hensende til Et var han ikke et Øjeblik i Tvivl: Kuglen havde gjaldt hans Liv, og han vidste, hvem der havde udfukt den.

Den Stændighed havde han ikke tiltroet David. Mordanslagets Fejghed oprørte ham.

Havde Unterburgstejneren aadent traadt imod ham, havde han kunnet tilgive ham; men denne Gjerning vilde ham, hvor stort Bondens Had var til ham; det var nu en Kamp imellem dem paa Liv og Død, og det var ikke engang en ærlig Kamp, thi fra et Baghold var der paa en seig Maade skudt paa ham! Det laa tungt paa ham. Gaves der ham nogen Bestyttelse mod en Snigmorders Stændighed? Kunde ikke den samme Mand til enhver Tid snige sig hen i Nærheden af ham og straffe ham til Jorden med en Kugle, medens han var beskæftiget med sit Arbejde?

I heftig Sindsbevægelse og badet i Sved naaede han ind i sin Faders Hus.

Han tænkte paa Mojdil og hendes Fortvælelse, om Davids Anslag havde lykkedes. Saa havde hun ikke mere haat nogen Bestyttelse.

Han vilde den følgende Morgen igjen søge hende til Stedet, hvor Overfaldet havde fundet Sted, han vilde søge efter Sporene af Stændelsgjerningen, de maatte kunne afgive Beviser for, at Unterburgstejneren havde skudt paa ham, thi hans store Fødder maatte forraade ham. Men selv dette Haab svigtede, thi stedse tætrere faldt Sneen og maatte allerede have tildeklet ethvert Spor.

Det var sent paa Nat, da han opsigte sit Leje, og sildigt den følgende Morgen vaagnede han; han var endnu forstumlet i Hovedet.

Da han traadte ind i sine Forældres Kammer, saa Moderen bekymret paa ham.

„Du ser saa bleg ud, Hansel,“ sagde hun.

„Det er ikke Noget,“ svarede han og satte sig ned ved Bordet, hvor Brokosten, bestaaende af Melk og Grød, stod serveret. Men han havde kun nydt nogle Skjeulde, da han lagde Steen fra sig paa Bordet. Hans Dne stirede hen paa det gamle Slagubr paa Baggen.

„Vil I ikke gaa at høre Messen?“ spurgte han, sende hen for sig, thi Unterburgstejnerens Næderdrægtighed bestræjtede hans Tanker.

„Har Du ikke seet, hvor stærkt det har sneet inat?“ falbt hans Fader ind. „Vi to Gamle kan ikke godt komme ned i Dølen.“

„Heller ikke Du skal gaa derned idag!“ sagde hans Moder.

„Hvorfor ikke?“ udraabte Hansel, idet han red sig løs fra sine Tanker.

„Der er ingen Vej.“

„Nu vel, saa maa der ryddes en,“ forstrebte Hansel. „Jeg bryder mig forsvigt ikke om Sneen, thi Vejen finder jeg nok alligevel. Der skal Ingen sig det paa mig, at Sneen var mig for høj til at komme til Messe. Den har tidligere ofte ligget endnu højere, og jeg har som Dreng arbejdet mig igjennem den, naar jeg om Morgenen gif i Stole. Det var jo en udmærket Fornøjelse, naar jeg sank i den til Stulbrene og som en Muldvaarp grævede mig ud af den.“

R. J. Paul, President. A. G. Kendall, Kasserer. A. U. Tann, Assis'te Kasserer.

Saint Paul National Bank

Efterfølger til
Howard County Bank.
St. Paul, Nebraska.

Authoriseret Kapital..... \$200,000.00.
Udbetalt Kapital..... \$50,000.00.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udføres paa alle Europas ledende Byer. Dampskibs-Billetter tilfalds, til og fra alle europæiske Punkter. Tenge udlånes paa gunstige Bilsaar. Vi gjør Udlåninger i gode Forme en Specialitet.

Dannebrog

Jernvare-Mobel og Seletøjbutik

fører et kompletteret Lager af Jerntræk, Koffeløse, Blikstøj, Bindu-Glas, Møbler, Matraser, Senge-Jejer osv.

I Forbindelse hermed drives et Viskenslagerarbejdssted, hvor Bestillinger af nyt Blikstøj, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notits.

Et Udbaag af Røgister haves stadigt paa Lager.

Jeg forhandler ogsaa Seletøj og Estradele for samme.

Priiserne garanteret. Theo. J. Steen.

Udsalg

af

Melstoffer samt „Seed“

hos M. C. Petersen i Dannebrog.

Paa Lager holdes fremdeles et Udbaag af Patent samt de almindelige Sorter Mel, Mid, „Shorts“ o. s. v.

HVEDE MODTAGES I BYTTE FOR MEL.

Dannebrog Lumber Co.,

Dannebrog, Nebr.

Har et stort Oplag af alle Slags Bygnings-Materialer samt Fence-Poste, som selges til

Dagens laveste Priiser.

Vi lader os ikke underkjølge. Saa Eders Overdrag ved andre Handlende, og I vil finde det til Eders Fordel at se os for I kjøbe.

M. C. Petersen, Manager.

Geo. E. Leant, Pres. A. G. Gaby, Vice-Pres. F. Jepson, Assis't. Kasserer.

International Bank,

Dannebrog, Nebr.

Almindelig Bankforretning udføres.

Tenge tillåns paa gunstige Betingelser paa fast Gjendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udføres paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa selges.

Notary Public tilstede i Banken.

Jernbanetogenes-Tidstabel.

Unin Pacific Jernbanen.

Gr nd Island-Ord-Divisionen.

(Afgangstid fra St. Paul.)

End paa.		Nord paa.	
Personstog	8.45 Form.	Personstog	6.45 Efterm.
Gødstog	4.00 Efterm.	Gødstog	8.35 Form.
	4.10		

* Dette Tog ankommer til Omaha samme Dags Efterm. Kl. 2. 55.

St. Paul — Loup City Divisionen.

St. Paul til Loup City.		Ankommer fra Loup City	
Personstog	6.50 Efterm.	Personstog	8.40 Form.
Gødstog	9.15 Form.	Gødstog	4.0 Efterm.

Morgentoget fra St. Paul forlader i Grand Island med „The Overland Rider“, som ankommer til Omaha Kl. 2.50 Eftm. og til Council Bluffs Kl. 3.15 Eftm. Forbindelse ha ved med Hurtigtog til østlige og vestlige Stæder. Forbindelse med alle Punkter i Vesten; Tog kistes blot en Gang mellem Grand Island og San Francisco.

Kriiser og anden Oplysning erholdes ved Deputerede til Agenten i U. P. Depot i St. Paul. Ekspeditions-Billetter til alle Pladser i Sydten selges efter laavest tilfælde Takster.

G. Whit, Agent i St. Paul.

Burlington & Missouri River Jernbanen.

End paa.		Vest paa.	
Personstog	8.12 Form.	Personstog	1.57 Eftm.
Gødstog	1.57 Eftm.	Gødstog	3.45 Eftm.

Personstogene ankomme til Lincoln Kl. 1.15 Eftm., og afgaar fra Lincoln Kl. 1.50 Eftm. Antomsten til Omaha sker Kl. 3.30 Eftm.

Alle Tog medfører Passagerer. Gjenrejsende Billetter til alle Stæder og over en hver Jernbane selges.

E. A. Spencer, Agent i St. Paul.

J. P. Noehr,

— Gjer af —

Howard City Apothek,

holder et almindeligt Lager af Mediciner, Tøjletgjenstande, Maling, Bøger og Strivematerialer m. m.

Saa vel Lagets Anordninger som Hjemme-Recepter udføres nøjagtig.

Howard City, Nebr. — Postkub: Poelus.